

อภิกัร็กแสงแดด

แดดเช้า แดดสาย แดดกลางวัน แดดบ่าย หรือแดดเย็น ทุกช่วง มีสีต่างกัน อาย้อมโลกข้างล่างให้งดงามแตกต่างกันไปในทุกวินาที คนที่นอนหนุนตักเขาอยู่เคยถาม ขึ้นมาบนนี้ วิวกี่วิวเดิม ไม่เบื่อบ้างหรือ

เมื่อนั้นอภิกัร็กยังคงทอดสายตาลงไปจากเนินเขาอันมีพุ่มไม้ และทะเลหญ้าปกคลุมเขียวขจี ถัดจากนั้นคือหมู่อาคารเรียนของ มหาวิทยาลัยฟ้าฮ่าม มองเห็นคนตัวเล็ก ๆ เท่ามดประกอบกิจกรรม ต่าง ๆ เขาตอบคนถามว่า *ไม่เคย ไม่เคยเบื่อ*

แดดก็ส่วนหนึ่ง วิวข้างล่างก็ส่วนหนึ่ง แต่อีกสิ่งที่เขาไม่ยอมบอกก็คือ...เพราะมัน

แต่เหมือนเกือบทุกเรื่องนั้นละ ใจตัวแทบไม่พูดอะไร เฉพาะ รอยยิ้มและสายตาประกาศว่ารู้เท่า เขาเคยเกลียดยิ้มและสายตาแบบนั้น แต่นั่นก็นานมากแล้ว

วันนี้ไ้อายไม่ได้ผล็อยหลับไปเหมือนทุกที มันนอนเพ่งจ้องแมลงปอที่บินมาเกาะปลายจมูกของตัวเอง ได้ยวันนี้ผิวซีดเผือดเหมือนหินอ่อนเริ่มคล้ำแดดเซียงใหม่ขึ้นแล้ว ครั้นแมลงปอบินผ่าน มันก็หันมาเพ่งใบหน้าของเขา รวากับว่าเกือบสี่ปีที่ผ่านมา มันยังมองไม่รู้จักอิมเสียที เช่นกันกับที่นอนหนุนตักเขาไม่เคยพอเอาเสีย

เลย

“คิดอะไรอยู่ ตัวเล็ก” มั่นยกมือขึ้นมาแตะข้างแก้มเขาเบา ๆ ก่อนหน้านั้นอ๊กก็เคยโวยวายไม่ให้เรียกอย่างนั้น อายมั่นตัวเล็กกว่าเขาตั้งเยอะ เรียกแบบนี้ใครได้ยินเข้าคงขำกันพอดี

แต่มั่นก็ยังเป็นมั่น ทำหน้าขำกววนประสาทแล้วว่า ใครจะขำก็เรื่องของเขาสี ตัวมั่นพอใจจะเรียกแบบนี้ เพราะในสายตามันอ๊กก็น่ารักนุ่มฟูตัวจิ๋วตัวเอง อ๊กก็เถียงว่ามันต่างหากละตัวจิ๋ว อายมั่นก็ได้ ‘กูเห็นมึงก็ตัวใหญ่กว่าทุกคนในบ้าน แต่ใคร ๆ ก็เรียกมึงว่าไอ้ตัวเล็ก แล้วมึงยังเรียกตัวเองว่าหนูอย่างนั้นหนูอย่างนี้’

‘ก็นั่นมันคนบ้านกู!’ ส้มยก่อนอ๊กก็ตัวเล็กเพราะเป็นน้องเล็กทุกคนจึงเรียกติดปาก ตัวเขาเองก็แทนตัวเองติดปากมาจนวันที่โตเป็นยักษ์

อายไม่ฟังเสียง ‘กูก็คนบ้านมึงเหมือนกัน’

‘ตอนไหน!’

เห็นเขาตั้งหน้าต้อปากต่อคำ ในที่สุดมั่นก็จ้องตาวิบ ๆ ‘กูให้มึงตัวโตกว่าก็ได้ แต่เฉพาะเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่นนะ’

แน่ละ อ๊กก็เขินแค้นแดงเลย ถึงตอนนั้นมั่นก็ยื่นหน้ามาขโมยจูบที่ข้างแก้ม ‘เนี่ย มึงตัวเล็กลงไปอีกแล้ว เอ๊ะ...’

อ๊กก็ไม่จำเป็นต้องบอกหรือว่าเขาชอบที่มั่นทำอย่างนั้น ทำเหมือนทั้งโลกมีแค่เขากับมั่น ไม่เห็นต้องสนใจใครเลย การกระทำของมันทำให้เขาค่อย ๆ ฝอนคลายและรู้สึกว้า *ช่างคนอื่นแหม่งปะไร นี่มันเรื่องของเรานี่นา*

แต่วันนี้เขาจำเป็นต้องตอบมั่นว่า “กูกำลังคิดถึงศุภพล”

อาจารย์ศินิตติด่อผ่านมาจากทางไอ้วัฒน์ บอกว่าเดือนหน้าถ้าพวกเขาปิดเทอมใหญ่แล้วกลับบ้าน อยากชวนไปพูดแนะแวน้อง ๆ

ม.ปลาย ไฉฉฉฉฉรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะทั้งที่ไม่ได้ถามพวกเขา
ก่อน

“กังวลอะไรอีกแล้วหรือ” ไฉฉฉฉฉให้ปลายนิ้วหัวแม่มือคลึง
ปลายคางเขาเบา ๆ นั้นช่วยให้เขาารู้สึกดีขึ้นเสมอ โดยเฉพาะเมื่อ
เจ้าตัวกระซิบเสียงอุ่น “กูไปกับมิ่งอยู่แล้วนี่นา”

จริงสินะ ยังไงเขาก็ยังมีมัน มีมันแน่ ๆ อย่างน้อยก็คนหนึ่ง
นอกจากนั้นก็ยังมีไฉฉฉฉฉ คุณถั่วผู้ตาถึง แล้วยังไฉฉฉฉฉอีก...

“กูไม่ได้กังวลอะไร” เขายิ้มอย่างคนกล้า เขี่ยปลายนิ้วลงเคลีย
เส้นผมอ่อนนุ่มขดเป็นวง ๆ ของมัน “คนอย่างกูจะต้องกลัวอะไร
ด้วย--อู้ย!” ปลายถ้อยสะดุด ตัวมันก็สะดุ้งเพราะแมลงปอบินตอม
หน้า

ไฉฉฉฉฉยิ้มฆ่าทั้งที่ปากคำว่า “นั่นสิ มิ่งเก่งทุกเรื่องแหละ
ยกเว้นเรื่องนี่”

“เรื่องอะไร” เขาตอบทั้งที่ยังเอียงตัวหนีแมลง

แทนคำตอบ คนบนดักล้วงมือเข้ามาได้เสื่อเขา ตะแคงอู่น ๆ
ลงบนหน้าท้องของเขา อักก็ถึงกับสะดุ้ง คราวมื่อมันไฉฉฉฉฉ ครั้นถึง
สายตาดกลับมาสบมัน พลันรู้สึกร้อนเนื้อไปทั้งหน้า

“นี่จะขึ้นปีสองแล้ว อย่าลืมก็แล้วกันว่ามิ่งสัญญาอะไรไว้” มัน
บอกทั้งยิ้มเจ้าเล่ห์ ยอมดึงมือกลับไปโดยดี ก่อนจะโน้มใบหน้ามา
จึบบนเสื่อเหนือพุงเขาเบา ๆ แทนอย่างมันเขี้ยว

Ep 1

Downburst

- 1 -

วินาทีแรกที่ลงจากรถ อັกกัรู้สึกคล้ายก้าวกลับสู่อ้อมกอดคนรัก
เก่า ทั้งรัก ทั้งซึ้ง ทั้งเจ็บปวด แต่ก็ยังหวังให้อีกฝ่ายได้รับแต่สิ่งที่ดี

อาคารเรียนเก่าแก่ขนาดสี่ชั้นของศุภพลโหลอดตัวต่อเนื่องกัน
ขนานสนามหญ้าทั้งสามด้าน ไม่ว่าเมื่อไหร่ หญ้าที่นี้ก็เขียวอร่าม
แต่ละอาคารได้รับการทาสีใหม่ใฉ่ไฉ่ยิ่งกว่าอาคารของโรงเรียนที่เพิ่ง
สร้าง อย่างไรก็ดี วันนี้ที่ดูสว่างขึ้นในช่วงสามปีที่ผ่านมา กลับคล้าย
ทะมึนลงไปเพราะเมฆคร่ำครึมาแต่เช้า

เวลานี้คงเป็นช่วงรอยต่อระหว่างคาบ เด็กรุ่นน้องก้าวขวิดไขว่
อยู่ตามทางเดินทั้งบนและล่างอาคาร เสียงคุ้ยแจ็กแจ็ก เสียงหวีด
ร้องหัวเราะ ดังอย่างทีสมัยแรกเข้าเรียนเขาไม่มีวันได้ยิน นี่อาจเป็น
สิ่งการันตีว่าศุภพลโหลจะไม่มีวันเหมือนเดิมอีกต่อไป หลังเกิดการ
เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในช่วงที่เขาเป็นประธานสรวรวัตรนักเรียน...แค่
เกือบครบเทอม ก่อนจะพ้นจากตำแหน่งไปอย่างไร้วันทวนกลับ...

“อັกกั น้องอັกกัไซ้มัย” เสียงทุ้ม ๆ ดังขึ้นจากที่ไม่ไกล ดิ่ง
สายตาชายหนุ่มไปหา

“น้ำสิทธิ์!” เขาเผยยิ้มให้แล้วยกมือไหว้ “หวัดดีครับ ผมชนของ
ฝากมาให้หน้าด้วยพอดีเลย”

“ใจดีไม่เปลี่ยน ขอขอบคุณมากนะครับ” อีกฝ่ายยกมือไหว้อັกก์
แทบจะท่วมหัว ถ้อยของเจ้าตัวทำเอาคนที่นั่งรอคู่กันมาในฐานะคน
ขับ พลอยส่งยิ้มให้อย่างภูมิใจแทน

อັกก์ต้องรีบบอก “เฮ้ยน้ำ อย่าไหว้วดี”

อีกฝ่ายหัวเราะขำ “เข้าไปข้างในก่อนครับ ฝนจะตกแล้ว
อาจารย์ศรินทร์อยู่”

ที่จริงอັกก์กลับลงมาภาคตะวันออกหลังจากปิดเทอมได้ราว
หนึ่งสัปดาห์ ไ้อ้อยพาแวะไปไหว้อาจารย์ภิกษาที่วัด เขาของฝากไป
เยี่ยมพี่เลี้ยงและชาวบ้านรอบ ๆ หมู่บ้านสุดอลังการของมัน ชาวบ้าน
ซึ่งอายุมันนับเป็นญาติทั้งที่จริงไม่ใช่ญาติ ไ้อ້บ้องตันวิ่งเข้ามาหาด้วย
หางหมูนตัวจนตุตสาย เจ้าของไ้อ້บ้องตันก็ปาดน้ำตาด้วยความ
คิดถึง อยู่ด้วยกันเนิ่นนานก่อนมันจะติตรถอັกก์กลับมาที่ตราด
เอกเขนกและออกเที่ยวเล่นไปทั่วตัวเมืองเล็ก ๆ เลยไปถึงในสวน ลง
ทะเล ประหนึ่งเป็นลูกอีกคนของบ้าน ทุกคนที่นั่นรักมันจนอັกก์
หมั่นไส้ ต่อเมื่อใครถามถึงพ่อแม่ที่แท้ ไ้อ้อยก็บอกแต่ว่ารายหนึ่ง
อยู่ต่างจังหวัด อีกรายอยู่ต่างประเทศ

เพิ่งเมื่อวานนี้เองที่ขับจากตราดกลับมาชลบุรี มันพาอັกก์ไป
พบคนทั้งคู่ และเหมือนทุกครั้ง พ่อแม่ไ้อ้อยต้อนรับเขาอย่างดี แต่
มีเวลาชั่วประเดี๋ยวก็ต้องขอตัวไปสะสางงานใหญ่ ๆ ที่ทั้งสองราย
ตีคำว่า ‘มีสาระ’ มากกว่า

“อັกก์ อายน” อาจารย์ศรินทร์องดีใจจากหน้าประตูห้องพักคอย
หลังเวที อັกก์คุ้นเคยกับห้องนี้ เพราะแต่ก่อนเขาต้องเข้ามาเตรียม
งานเสมอ

“เป็นไงบ้าง” คนทักก้าวมาหา ดวงตาเต็มประกายผิตกับสมัย
เข้ามาทำงานที่นี่ใหม่ ๆ สมัยที่แกถูกจองจำในห้องฝ่ายปกครอง ล้าม

ด้วยกฎระเบียบเก่า

ไม่ทันตอบ อาจารย์ชาดกก็เดินตามออกมาจากห้อง “อ้าว มากันพอดี”

อັกก์กับคนรักยกมือไหว้อาจารย์ทั้งคู่ อาจารย์ชาดกก้าวมา ตบหลังไหล่เขาเบา ๆ น้ำหนักมีอนั้นไม่มากเท่าแต่ก่อน จะว่าไป แวดตาของแกก็ไม่หม่นทะมึนเท่าแต่ก่อน

“เข้าไปพัก เพื่อนคนอื่นมาถึงสักพักแล้ว เดี่ยวจะได้บริพากัน ก่อนขึ้นพูด”

-2-

หอประชุมของศุภพลโลกกว้างใหญ่ และแม้ในวันนี้คนเต็มทุกที่นั่ง
อากาศก็ยิ่งหนาวเย็นจนอັกก์แทบจะสั่น

เสียงจอบแจเจียบลงเมื่อพิธีการเริ่มขึ้นบนเวที อาจารย์ศนินเป็นตัวแทนขึ้นกล่าวแนะนำแนวนักเรียนมัธยมปลายที่กำลังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย จากนั้นจึงเกณฑ์รุ่นพี่ปีสองขึ้นมานั่งเรียงกัน แสงไฟสีนวลส่องจับชุดนักศึกษาของแต่ละรายดูเรื่องระยับ มันอาจเป็นราศีจากความภาคภูมิใจ ในเมื่อวันนี้ทุกรายคือตัวอย่างแห่งความสำเร็จที่ทางโรงเรียนคัดมา

“สวัสดิ์น้อง ๆ พี่ชื่อถั่วพูนะ ตอนนี้เป็นนักศึกษาแพทย์อยู่ที่ฟ้าฮ่าม ตั้งใจว่าจะเลือกสาขาหมอเด็ก--”

ถั่วพู่ได้แนะนำตัวเป็นคนแรก ๆ ถ้าเป็นสมัยก่อนก็คงเพราะชื่อคณะและมหาวิทยาลัยนั้นถูกให้ค่าว่ามีเกียรติในอันดับต้น ๆ แต่หลังจากอาถรรพณ์ศุภพลโลกถูกทำลาย แนวคิดใหม่ก็เข้าแทนที่ การจัดลำดับหน้าอาจารย์ศนินเป็นผู้เสนอให้ใช้วิธีเรียงตามตัวอักษรนำหน้า

ชื่อแทน

“--ที่จริงเรียนหมอบปีแรกก็ยังไม่ต่างจากสายวิทย์ ม.ปลายมาก ยังเป็นวิชาพื้นฐานที่ต้องเรียนรวมกันทุกสาขา อย่างเช่นภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ชีวะ ฟิสิกส์ จะเน้นไปที่ฟิสิกส์การแพทย์ เช่น การทำงานของเครื่องเอ็มอาร์ไอ เครื่องซีทีสแกน แล้วเคมีก็จะเป็น ออเคม หรือออแกนิก เคมีสทรี--”

สีหน้าและน้ำเสียงไอ้ถั่วยังราบเรียบเหมือนเคย มีรังสีพอซิติฟแผ่ออกมาชวนให้คนอยากฟัง แล้วมันก็ไม่เคยมีทีท่าตื่นเต้นเลยสักครั้ง อย่างมากก็แค่ปัดฐานแว่นทรงกลมให้กระชับบนใบหน้ากลม ๆ ของมัน

มองเพื่อนแล้วอึกก็ได้แต่กลืนน้ำลาย หลายเหตุการณ์ที่ผ่านมามาได้พิสูจน์แล้วว่าไอ้ถั่วช่างกล้าหาญ ทั้งยังมีภาวะผู้นำสูงส่ง หาใช่หัวหน้าห้องที่ถูกเลือกเพียงเพราะทุกคนผลัดภาระให้

หลังจากเหตุการณ์ใหญ่ในช่วง ม.4 ไอ้ถั่วโดนพักการเรียนเช่นเดียวกับเขา แต่ก็เหมือนตอนนี้ ในขณะที่อึกก็อับอาย ตื่นระทึกต่อการหวนกลับมาเผชิญหน้าทุกคนที่ศุภพล ไอ้ถั่วสามารถวางเฉยราวกับไม่เคยผ่านเรื่องใด ทั้งที่ตอนนั้นหลายเสียงในโลกจริงและโลกเสมือนต่างข่มขู่สาปแช่ง หาวว่ามันเป็นตัวการทำลายชื่อเสียงโรงเรียนศิษย์เก่ารุ่นเก่า ๆ ถึงกับหมายหัวว่าจะเอาคืนให้ได้ มันก็ไม่สะทกสะท้าน

อาจเพราะในสายตาของอาจารย์หลาย ๆ คน โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ รวมถึงเพื่อน ๆ น้อง ๆ กลุ่มใหญ่ในโรงเรียน ต่างเห็นมันเป็นวีรบุรุษละมั้ง ความผิดที่มันทำถูกตีค่าว่าเป็นการเสียสละ ตอนที่ถูกลงโทษพักการเรียน ถึงกับมีเด็กรวมตัวกันคัดค้าน แต่เป็นมันเองที่ยินกรานจะรับโทษ

บางที ธรรมชาติและหลักการของไอ้ตัวอาจช่วยให้มันหนักแน่น ต่อทุก ๆ อย่าง รับรู้่ว่าตัวเองทำอะไรถูกหรือผิด ถูกเพื่ออะไร ผิดเพื่ออะไร และแต่ละส่วนจะส่งผลให้เกิดผลใดต่อ ผิดกับอวก์ซึ่งไม่ได้มีรากฐานมั่นคงเช่นนั้น ถูกเหวี่ยงไปมาด้วยความเชื่อและคำลวงต่าง ๆ ถึงที่สุดก็เต็มไปด้วยความรู้สึกผิดต่อทุก ๆ คน จะมีก็แต่ไอ้ยายกับเพื่อน ๆ เท่านั้น คอยเป็นเกราะคุ้มกันความรู้สึกแยะ ๆ ที่ทยอยกระแทกเข้ามาได้

‘ไอ้หน้าด้าน!’

‘จี้ข้าอำนาจนิยม!’

แรก ๆ เสียงเหล่านั้นลอยลมเมื่อเขาเดินผ่าน โดยเฉพาะช่วงที่อวก์เปลือยเดินอาจารย์ขาดก ทั้งด้วยเหตุบังเอิญหรือจำเป็น ความเกลียดชังจะยิ่งเข้มข้น อาจารย์ขาดกน่าสงสารกว่า อย่างน้อยอวก์ก็ยังมียายคอยจับมือเขาไว้แนบแน่น และบางที เมื่อเขาสุดทนจนต้องหลบไปในห้องน้ำ มันก็จะตามมากอด ปลอดภัยว่าทุกสิ่งจะผ่านพ้น ‘ไม่มีอะไรที่คนไม่ลืม...’

เวลาระหว่าง ม.5 ถึง ม.6 ได้พิสูจน์แล้วว่าเวลาช่วยเยียวยาทุกอย่างจริง ๆ คนส่วนใหญ่มีสิ่งดึงดูดความสนใจในทุก ๆ วัน เฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสถานการณ์ของศุภพลดีขึ้น ก็ไม่มีใครอยากจดจำเรื่องราว ๆ ในวันเก่า เขาและอาจารย์ขาดกมีชีวิตอยู่เจียบ ๆ ในศุภพลได้โดยไม่มีใครขุดคุ้ยถากถาง

กฎระเบียบถูกเปลี่ยนใหม่ แรก ๆ ผู้บังคับใช้ก็ยังมีมะงุมมะงาหรา ฝ่ายปกครองและชุมนุมสารวัตรนักเรียนกลายเป็นหน่วยงานหลักที่ถูกจับตา ก่อนอาจารย์ศนิจจะจัดการพลิกความเชื่อและวัฒนธรรมเก่า ๆ โดยให้แก๊งจ่านรจ้เข้ามาร่วมเป็นกลุ่ม ‘สารวัตร’ เน้นชี้แจงและทำความเข้าใจ ไม่ใช่ควบคุมและออกคำสั่ง ชี้แจงด้วย

‘ความสร้างสรรค์และไม่บูด!’

ต้องยอมรับ การต่อสู้อันแน่นขันคง กลายเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ยอมรับพวกเจ้าหล่อนไปโดยปริยาย เด็กรุ่นหลังจากนั้นก็ไม่มีใครรู้สึกอวยหรือมีปัญหาเกี่ยวกับสารวัตรตั่งตึง ทุกคนมองเป็นสีสันและภาพลักษณ์ก้าวหน้าของโรงเรียน กลายเป็นกลุ่มอำนาจเก่าๆ ต่างหากที่ยังสร้างแรงเสียดทานอยู่เนืองๆ จนกระทั่งช่วงกลางเทอมที่อากก็อยู่ ม.6 ก็เริ่มมีข่าวคราวว่าบอร์ดบริหารจะต้องผลัดไป...

แล้วตลอดระยะที่อยู่ปี 1 สายข่าวก็รายงานว่าคุณพโลพลิกโฉมหน้าไปโดยสิ้นเชิง อาจารย์หัวเก่าเหลือที่ทางน้อยและต้องเจียบเสียงลง แต่ละคำสั่งถูกตั้งคำถาม การจะทำโทษเด็กนั้นไม่ง่าย บางคนถึงกับเลือกจะลาออกไป ส่วนคนที่อยู่ก็คล้ายเก็บระเบิดไว้กับตัว

‘--กลางฤดูแหม้งโดนร้องเรียนจนต้องออกไปแล้ว ตอนนีตัวจืดก็เหลือแต่ป่าวารี’

‘แต่ป่าแถมสมบัติเยอะไม่ใช่เหรวอะ ทำไม่ไม่ออกไปใช้เงินเฉยๆ อยู่กะบ้าน’

‘สมบัติหมุนไวย ผัวแกเลือกไปโพสต์ดำในเน็ตจนโดนฟ้อง พอเรื่องดัง ไร่ธุรกิจที่บ้านก็เลยไม่ค่อยมีลูกค้ามาเป็นปีๆ ตอนนีป่าแกต้องเกาะโรงเรียนนี้จนตาเหลือก’

ไม่ใช่แค่คนอย่างอาจารย์วารี ยังมีศิษย์เก่าอีกจำนวนมาก ศิษย์ซึ่งเป็นผู้ปกครองของศิษย์ปัจจุบัน คนพวกนี้ต้องซ่อนความไม่พอใจ ทอดถ้ายมันสู่ลูกจนพลอยเหม็นขี้หน้าผู้พาความเปลี่ยนแปลงเข้ามาในศุภพโล อากก็รู้ว่าคนกลุ่มนี้จะไม่มีวันลืมเรื่องที่เคยเกิดขึ้น

ไม่มีวันลืม เช่นเดียวกับเขา

นี่เองที่ชายหนุ่มประหวัดวันพรุ่งนี้ตั้งแต่วันแรกที่ทิวสุวฒน์
แซตมา บอกว่าอาจารย์ศนีอยากให้อายุแนะนำรุ่นน้อง แล้วเจ้าตัว
ก็ตอบรับไปเรียบร้อยโดยไม่คอยคำตอบเขา

อັกก์หงุดหงิด ไม่ปริปากความคิดที่แท้ แต่ไอ้อายุซึ่งเรียนด้วย
กัน ทำงานกลุ่มร่วมกัน พักห้องเดียวกัน และนอนบนเตียงข้างกัน
ย่อมอ่านเขาปรุปรุ้ง

‘ถ้าจะไม่ดีกับมึง ไม่ดีกับรุ่นน้อง อาจารย์ศนีไม่มีวันเรียกมึง
กลับไปหรอก’

อັกก์พยักรับทั้งที่ยังขลาดขยั้น ยิ่งเวลางวดเข้า อวัยะในท้อง
เขาก็ยิ่งโรมรัน

อายุมันไม่พูดเรื่องนี้อีก แต่คอยลูบหลังมือเขา ราวจะเดือน
ให้รู้ว่าถึงอย่างไรเขาก็มีมันอยู่ มีเสมอ *ไม่ต้องกลัว...*

เช่นเดียวกับเวลานี้

นโมเพิ่งถอยกลับมา นั่งในแถว หลังจากประกาศว่าตัวเอง
กำลังศึกษาต่อในคณะวิศวกรรมศาสตร์สาขาคอมพิวเตอร์ที่มหา-
วิทยาลัยฟ้าฮ่าม แล้วทำทุกคนหัวเราะเพราะมัวแนะนำเรื่องการเพิ่ม
ส่วนสูงของตัวเอง ทั้งที่เห็นอยู่ว่าตัวมันยังเล็กเท่าเก่า เฉพาะฟันขาว
สดใสที่เดี๋ยวนี้ไม่มีเหล็กครอบอีกต่อไปแล้ว

วสุวฒน์ซึ่งนั่งติดกับอັกก์ทางด้านซ้ายเป็นคิดถัดไป เดี่ยวนี้มัน
ไผ่ผมค่อนข้างยาว แล้วในสายตาก็เห็นทุกเส้นก็ดูรุงรังไปหมด ผิว
หน้าเริ่มเป็นสิ่วและกร้านขึ้นจากการอดนอนเพื่อดูหนังไปพร้อม ๆ
กับทำงาน และทั้งหมดนั้นยิ่งทำให้มันดูดี

อย่างไรก็ดี เสียงปรบมือลั่นหลามเป็นพิเศษตั้งแต่ลูกจับไมค์
จนเจ้าตัวต้องสะดุดคำแรกถึงสองครั้ง ก่อนจะหัวเราะนิด ๆ รอสเสียง
กรี๊ดของ ‘สาว ๆ’ กลุ่มหนึ่งจบลงก่อน ไม่ได้มาแค่เพราะหน้าตา

“สวัสดีครับ ผมวสุวัฒน์ ตอนนี้นำกำลังเรียนอยู่ในคณะ นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟ้าฮ่าม ทุกคนที่นี้น่าจะพอรู้มาบ้างว่า ก่อนหน้านี้ผมเรียนสายวิทย์ แต่ดันแหกคอกไปทำหนังสือ ขอบคุณที่ จนถึงวันนี้โรงเรียนยังไม่ลดป้ายชื่อผมลงจากรั้วข้างหน้านะครับ--แต่ จริง ๆ น่าจะลดได้แล้ว เพราะการประกวดหนึ่งปีนั้นมันผ่านมานานแล้วแหละ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นทั่วฮอลล์ แม้แต่อาจารย์ศนิ อาจารย์ชาดก และอาจารย์วัยรุ่นบางคนที่ยืนจับกลุ่มกันอยู่อีกมุมของเวทีก็ยังยิ้ม ขำ คงจะมีแต่รุ่นเก่าแก่ออย่างอาจารย์วาริที่บึ้งตึงอย่างจงใจไม่เก็บงำ

ตอนแรกอึกก็หลุดขำออกมาแะหนึ่ง ครั้นเหลือบเห็นจึง พลอยร้อหน้า สติหรือตัวตนเก่าวิ่งซ้อนมากระหนาบ

ถ้าเป็นสมัยก่อน ใจ้วผมก็คงคิดแบบที่มันพูดนั่นละ คิด...แต่ ไม่กล้าเอ่ยมาตรง ๆ ค่าที่อาจารย์อาวูโลเยอหมพิพากษ์ว่ามันกำลังฉีก หน้าโรงเรียน ทั้งที่มันพูดเรื่องจริง และการดูตายปล่อยไว้ อาจทำให้ คนนอกมองด้วยความสงสัยพลางหัวเราะเยาะมากกว่า

แต่ก็นั่นละ ต้องยอมรับว่ารางวัลที่ ‘คาธ’ หนังสือเรื่องแรกในชีวิตเด็กสายวิทย์อย่างใจ้วผมได้รับ นับเป็นรางวัลที่คนในวงการ ภาพยนตร์ต่างให้ค่า พูดถึง และส่งผลให้มันได้รับการจับตา ในวง สังคมเก่าก็ยกย่องศุภพลไม่ค่อยมีใครรู้จักตัวรางวัล แต่เพราะคนที่ สนใจในรางวัล ในตัวงาน แล้วเอาไปพูดต่อ ต่างมีชื่อขึ้นอันพลอย ให้ตัวงานดูดีเด่นไปด้วย ศุภพลโลจึงขานรับด้วยการขึ้นป้ายยิ่งใหญ่ ทั้งที่อาจารย์หลายคนก็ไม่สนใจจะดูหนังสือต้นเรื่องจริง ๆ ด้วยซ้ำ

และเพราะอย่างนั้น พวกเด็กรุ่นน้อง ๆ จึงมองใจ้วผมเป็น วีรบุรุษ มันสร้างชื่อในวัยขาลัน สามารถเลือกทางเดินชีวิตของตัวเอง กล้าหาญยื่นกรานเพื่อสิ่งที่ตัวเองรัก จนทุกคนต้องยอมตาม

แล้วมันก็ยังเลือกจะไปเรียนต่อในมหาวิทยาลัยห่างไกลอย่างฟ้าฮ่าม ซึ่งกำลังสร้างชื่อในแขนงงานเฉพาะ มากกว่าจะไปต่อในมหาวิทยาลัยดัง ๆ เกเรอ ๆ กลางกรุง

“--ผมคิดว่า สิ่งสำคัญคือการเข้าใจและยอมรับในตัวเอง ค้นหาเส้นทางที่เหมาะสมกับตัวเอง ไม่ได้ยอค่าหรือให้ค่าตัวเองมากเกินไป ช่วงปีหนึ่งที่ผ่านมา ผมพบว่ายังมีเรื่องใหม่ ๆ ที่ตัวเองไม่เคยคิดถึงมันมาก่อน อย่างความเข้าใจในประเด็นทางสังคม สำหรับผม การเรียนปีหนึ่งเลยเป็นมากกว่าแค่ย้ายที่เรียนใหม่ไปในรั้วที่ใหญ่ขึ้น แต่มันทำให้ผมเพิ่งตาสว่าง ว่ามนุษย์เราไม่ควรถูกล้อมรั้วด้วยวัสดุหรือแนวคิดใด ๆ ตั้งแต่แรก”

“มันพูดเหมือนกำลังหาเสียง” คนรักซึ่งนั่งติดกัน ใช้หลังมืออิงหลังมืออັกก็แล้วพูดซ้ำ ๆ ถึงกระนั้นเป็นอันรับรู้ว่ามันภูมิใจในตัวเพื่อนอย่างยิ่ง

ไอ้วัฒน์กลายเป็นดาวเด่น มีรูปกระทบไหล่คนดังในวงการ ตั้งแต่ยังไม่จบชั้น ม.6 แล้วตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา นอกจากการเรียนในคลาส มันก็ชอบปลีกวิเวกไปเก็บภาพสิ่งต่าง ๆ ดูหนังมากขึ้น บางทีก็รับจ้างงานจากรุ่นพี่ในวงการที่มันสนิทสนมด้วย อยากรว่าแต่พวกอັกก็ที่มันห่างไป แม้แต่เพื่อนในคณะเดียวกัน บางทีมันก็ยังดูโดดเดี่ยว อັกก็เคยบ่นกับคนรักด้วยความเป็นห่วง แต่อายมันดูจะเข้าใจเพื่อนสนิทเขามากกว่าตัวเขาเอง

ตอนนี้ คนเป็นดาวกำลังวกมาขอบคุณอาจารย์ศินที่ช่วยสนับสนุนเส้นทางของมัน ครั้นกลับมา นั่งก็ยังนั่งด้วยท่าทางสบาย ๆ เหมือนไม่ตื่นเต้นใด ๆ เลย ตรงข้ามกับอັกที่ตอนนี้เต็มตื่นแล้วทั้งตัว

ไอ้อายพยักหน้า ใช้หลังมือกระทุ้งหลังมือเขาอย่างจะให้กำลังใจ

สูดลมลึก ก้าวออกมากลางเวที

แสงสปอตไลท์อุ่นจัด ถึงอย่างนั้นก็ยังรู้สึกหนาว อักก็ต้อง บังคับทุกองคาพยพของตัวเองให้มั่นคงอยู่กับที่ สิ่งเดียวที่พอจะยึด เป็นหลัก ได้แก่ไมโครโฟนซึ่งเสียบอยู่บนขาตั้งตรงหน้า

ไมค์หอนิดหนึ่ง ชายหนุ่มรีบกระตุกมือหนีดับเสียง

หอประชุมเงียบกริบ ถูกทดแทนด้วยเสียงครืนจากฟ้าข้างนอก

อักก็กลืนน้ำลาย จู่ๆ รู้สึกว่าเนกไทที่คนรักช่วยผูกให้กลับรัด แน่นเกินพอดี แต่คงไม่ถนัดหากจะปลดปมออกตอนนี้

“สวัสดีครับ” เขาระแอม แค่ประโยคแรกก็ทำเอาช่องท้อง เกิดมรสุม “ผมอักก็ ตอนนี้กำลังศึกษาอยู่ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยฟ้าฮ่ามครับ”

มีเสียงซุบซิบดังหึ่งๆ ขึ้นหน่อย จับความไม่ได้ แต่ก็ทำให้หัวใจ เขายังดิ้งร่วน

เหตุการณ์อันเป็นบาดแผลนั้นผ่านมานานถึงสามปี นักเรียน เก่าส่วนหนึ่งออกไปศึกษาที่อื่นแล้ว ที่ยังอยู่ก็อาจจำไม่ได้

ชายหนุ่มกำมือแน่น ไขปลายนิ้วกดขึงมือแรงๆ อย่างจะย่ำ กับตัวเอง

เราได้รับเชิญมาวันนี้ในฐานะตัวอย่างของผู้ประสบความสำเร็จ!

หัวใจว่าอย่างนั้น แต่สิ่งที่หูได้ยินคือเสียงของตัวเองกำลังพูด “ที่จริงอาจารย์ชวนผมมากุ้ยกับน้องๆ ตั้งแต่ปีก่อน แต่ผมยังไม่มั่นใจ บางคนอาจจะยังจำได้ว่า ผมคืออดีตประธานชุมนุมสรวัดรณักเรียน ที่เคยสร้างคดีร้ายแรงเอาไว้”

คราวนี้แม้แต่เสียงซุบซิบก็พลันเงียบลง นอกจากกองทัพ สายตาจากด้านหน้าที่พุ่งตรงมาเหมือนสรรพาวุธ อักก็สัมผัสถึงการ

ถูกจ้องจากกลุ่มเพื่อนที่นั่งอยู่ด้านหลัง และโดยเฉพาะกลุ่มอาจารย์ที่ยืนอยู่ด้านข้าง ความรู้สึกอย่างหลังนี้ทำให้ในหัวชาวโพลนไปชั่วอึดใจ พื้นที่ได้ทำเหมือนละลายกลายเป็นอากาศ

และเขากำลังหล่นร่วง...

“บางคนอาจจะสงสัยว่าทำไมต้องขุดเรื่องนี้ขึ้นมาพูด แต่ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องสำคัญ ทำให้ผมเติบโต แล้วก็เข้าใจโลกมากขึ้น...”

สูญลมหายใจอีกครั้ง หลบสายตาขึ้นไปยังลำแสงสาดจ้าเบื้องบน

สปอตไลท์ส่องสว่างจนเหมือนพระอาทิตย์ มีโคมระย้าอันกอบปรด้วยเกล็ดแก้วชิ้นเล็ก ๆ ร้อยเรียงกันเป็นช่อใหญ่ กึ่งกลางคือตราศุภภาพโล คั่นแสงเกิดประกายวิบวับ

หลับตาที่พร่าเลือนไปเพราะความสว่างนั้น ครั้นเปิดขึ้นอีกครั้ง ภาพตรงหน้าก็มีดลงเพราะดวงตายังปรับความเข้มแสงไม่ทัน มันดีตรงที่เขารู้สึกคล้ายกำลังพูดกับหลุมดำเปล่าว่าง มีเพียงตัวเองลำพัง เผชิญหน้ากับอดีตซึ่งเหมือนจะไม่มีวันชัดเจน...

“ผมเคยคิดว่าจะเป็นคนที่ต้องเติบโตขึ้นอย่างมีเกียรติ มีแสง มีคนรักยกย่อง อะไรพวกนั้นมันทำให้ผมลืมนองตัวเอง จนลืมนองว่าจริง ๆ ตัวเองเป็นใคร หรืออะไรกันแน่คือสิ่งสำคัญ ผมทำผิดหลายอย่างเพื่อรักษาเรื่องโกหกที่ใช้หลอกตัวเอง ชั่งตัวเองอยู่ในเซฟโซนที่จริง ๆ เป็นแค่คุกหรือกะลาใบหนึ่งเท่านั้น ในวันที่ผมต้องเดินออกมาหาแสงข้างนอก มันทั้งร้อน ทั้งแสบตา ผมรู้สึกกลัวว่าตัวเองจะถูกเผาไหม้ แล้วตาก็จะบอดมองอะไรไม่เห็นอีก

“แต่สุดท้ายผมก็ค่อย ๆ เดินผ่านมันมาได้ ยังมีตัวเองอีกคนในซากที่ไหม้ลงไป ยังมีดวงตาอีกคู่ที่มองเห็นอะไรได้ชัดขึ้นกว่าเก่า โดยเฉพาะเห็นชัดขึ้นว่าตัวเองเป็นใคร และอะไรกันแน่คือสิ่งสำคัญ

“บอกตามตรงว่าชีวิตปีหนึ่งของผมไม่ยากเท่ากับ ม.4 เทอม ปลายกับ ม.5, ม.6 ในศุภพโล--ทุกคนหัวเราะ แสดงว่าคงพอจะนึก ภาพออกใช้มั้ยครับ ถูกละ ทันทีที่ผมกลายเป็นนักศึกษา ผมก็แทบ จะลืมไปแล้วว่าชีวิตยาก ๆ ในช่วงมัธยมเป็นยังไง ลืมไปว่าเคย อดหลับอดนอนอ่านหนังสือหนักขนาดไหน หรือต้องตั้งหน้าตั้งตา ทำพอร์ตอะไรบ้าง เกือบจะลืมไปว่าเคยถูกคนรอบ ๆ ตัวมองด้วย สายตายังไง แต่นั่นไม่ใช่เพราะโลกในมหา'ลัยง่ายหรือดีกว่ามัธยม

“ผมแค่อยากบอกว่าในที่สุดทุกอย่างก็จะผ่านไปและมีใจภัย ใหม่ ๆ เข้ามาให้จัดจ่อ--ใช่ ทุกอย่างจะผ่านไป ไม่ว่าจะเรื่องดีหรือร้าย ก็ตาม

“ขอโทษที่ออกมาเป็นพูดเหมือนไลฟ์โค้ชมากกว่าแนะแนวเข้า มหา'ลัย แต่ผมคิดว่าระดับความสามารถทางวิชาการของพวกเรา ศุภพโลไม่ใช่เรื่องที่ต้องกังวลเลย อีกอย่าง...เพื่อนผมได้เล่าเทคนิค การสอบให้ติดและใช้ชีวิตในมหา'ลัยคณะต่าง ๆ ไปเยอะแล้ว ผมเลย อยากบอกเรื่องนี้กับทุกคนแทน เรื่องที่คิดว่ามันสำคัญยิ่งกว่าอะไร ทั้งหมด

“ความผิดพลาดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ สำคัญตรงที่ว่าเราจะปล่อย ให้มันทำอะไรกับเรา ทำกับคนรอบ ๆ ตัวเรา

“ไม่ว่าชีวิตในมัธยมปลายจะมีสิ่งผิดพลาดล้มเหลวเกิดขึ้นหรือ รออยู่อีกเท่าไร มันไม่ได้พิพากษาชีวิตเราเลย และไม่มีอะไร ไม่มี คำสาป หรืออาถรรพณ์อะไรพิพากษาชีวิตเราได้ทั้งนั้น นอกจาก ตัวเราเอง ขอขอบคุณครับ”

อ๊กก็ค้อมตัวลงหลังจากพูดจบ ค้อมคล้ายจะโน้มรับความผิด บาบเกลียดซังที่อาจจะยังวนเวียนอยู่ มันแสดงตัวออกมาในรูปของ เสียงครืนครานเบื่องบน เหนือหลังคา เหนือขึ้นไปในที่ที่เขามองไม่

เห็น แต่แล้วก็ถูกกลบทับด้วยเสียงปรบมือของคนข้างล่างที่เขาเห็น เสียงซึ่งกระหึ่มยิ่งกว่าไม่รู้เท่าไร

วินาทีที่เงยขึ้นใหม่ ภาพตรงหน้าจึงกลับพราวพรายด้วยน้ำตา อันร้อนชื้น ตอนที่หมุนตัวเพื่อกลับไปนั่งเก้าอี้ด้านหลัง อักก็มองเห็น อาจารย์คนที่ยืนห่างออกไปกำลังปรบมือให้เช่นกัน เป็นหนึ่งใน อาจารย์ไม่กี่คนที่ปรบมือชนิดน่ากลัวมือจะเจ็บ แกเอียงคอให้เขาคลายจะบอกว่า เห็นมั๊ยล่ะ นั่นเองเขาจึงมั่นใจว่า นี่อาจคือแผนของ แกกับไอ้วัฒน์

ร่างสูงทรุดลงนั่ง สลับกับคนข้างๆ ลูกยืนเป็นคนสุดท้ายในแถว อายจงใจสะบัดหลังมือมาแตะหลังมือเขานิดๆ อักก็ชินแล้วกับสัมผัสของมัน สัมผัสเพื่อส่งพลังใจ

ร่างเล็กกว่าเขาอยู่ในชุดเชิ้ตแขนยาวพับแขนกับกางเกงสแล็ก เข้ารูป ที่จริงมันชอบสวมเชิ้ตแขนสั้น แต่ก็ยอมเอออเพราะเขาบอกว่าใส่แบบนี้แล้ว ‘ขึ้น’ กว่า เส้นผมขมวดเป็นวงๆ ดูนุ่มนวลปรกรอบศีรษะ มันเสยผมน้อยๆ คงเพราะตอนที่ดึงไม้คี่ให้โน้มลงมา ปอยผมตกลงเหนือหน้าผาก

“หวัดดีทุกคน เราอายัน วิศวะสิ่งแวดล้อม ฟ้าย่อม เหมือนคนเมื่อกี้” มันยกนิ้วหัวแม่มือชูข้ามไหล่ตัวเองมาทางอัก “มีอีกอย่างที่ผมยังไม่ได้ออก อักก็กับผมเป็นนักแสดงในหนังสั้นเรื่องคารที่วสุวัฒน์กำกับ เป็นแฟนกันในหนัง แล้วก็เป็นแฟนกันในชีวิตจริงด้วย”

เสียงปรบมือและเสียงฮือฮากระหึ่มกว่าเมื่อกี้ วสุวัฒน์ยิ้มฆ่าพลังหันมาสายหน้าให้ ส่วนอักก็ได้แต่หน้าร้อนจนจะระเบิด

เมื่อเดินกลับมา นั่งข้างกัน ไอ้ตัวแสบยื่นหน้ามากระซิบ “เนี่ย คนเขาอยากจำเรื่องนี้กันมากกว่า”

อีกก็ใช้ศอกถองมันให้หุบปาก

เสียงไม้ค้อนขึ้น เรียกสายตากลับไปยังหน้าเวทีอีกครั้ง

ฟ้าร้องดังกว่าเก่า ผู้ที่ก้าวไปยืนตระหง่านกลางเวที เสมือน
คั่นขวาระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้อง--อดีตและอนาคตของศุภพล ได้แก่
อาจารย์วาริ อีกทั้งงนงเพราะที่จริงคนพูดปิดเช็กชั้นนี้ควรเป็น
อาจารย์ศนิ ต่อเมื่อหันไปข้างเวที จึงพบว่ารายนั้นกำลังจ้องผู้อาวุโส
กว่าพลางเฝ้าปาก คล้ายลุ่นไปพร้อม ๆ กับระงับอารมณ์

หมายความว่าอาจารย์วาริเดินแทรกเข้ามาเอง?

ดึงสายตากลับมาตรงหน้า หุ่นทรงชมพูของอาจารย์ป้าอัดอยู่
ในชุดเครื่องแบบศุภพลแทนที่จะเป็นชุดไทยสีเงินจับจิดตามจริต
แก ผมขดเป็นช่อ ๆ แบบที่วสุวัฒน์เรียกว่าทรง ‘пенчикกับผี’ ดูดำเยิ้ม
ยิ่งกว่าปกติ ร่างนั้นถึงจะท่วมแต่ก็ไม่ถึงกับใหญ่นัก บัดนี้กลับให้
ความรู้สึกคล้ายเทวดุเคล็อนมาดบังแสงสว่างจนบรรยากาศ
หม่นมืด

“เป็นแฟนกันในโรงเรียนชายล้วน ไม่มีคำสาป ไม่มีอาถรรพณ์
ฮี!” เจ้าของเสียงแหลมยิ่งกว่าไม้ค้อนหัวเราะแค้น “คนเรามีเสรีได้
แต่ต้องยึดกาลเทศะด้วย ไม่งั้นก็จะทำแต่เรื่องน่าทุเรศ ครูหวังว่า
ศุภพลโอรุณปัจจุบันจะไม่โตไปเป็นพวกที่สร้างความเสื่อมมาถึงน้อง ๆ
ไอ้ประเภทที่โผล่ขึ้นมาหา’ลัยไม่กี่วันก็ก่อเรื่องจนอาจารย์ที่นั่นต้อง
โทร. มาฟ้องครูโรงเรียนเก่านะ ไม่ใช่แก เขาเรียกว่าร่าง! ทำแบบนี้
แหละมันจะมีแต่คนสาป ส่วนไอ้เรื่องที่ว่าคำสาปกับอาถรรพณ์
ศุภพลโอรุณมีจริงหรือไม่จริงนะนะ ถ้าไม่มีมูลทำไมเขาถึงพูดกันมา--”

จังหวะนั่นเอง เสียงฟ้าลั่นคล้ายระเบิด ตามด้วยเสียง*โครม!*
เหนือหลังคาหอประชุม แล้วไฟก็ดับพืบ!

ไม่ทันมีใครร้องตกใจ โคมระย้าเหนือศีรษะของทุกคนร่วงลง

ใส่ที่นั่งตอนหนึ่งดังเปรี๊งบร่าง

จากนั้นคือเสียงกรีดร้องดัง ผู้คนโวยวายท่ามกลางหายนะ...

-3-

ห้องพยาบาลตั้งอยู่ที่หัวมุมชั้นสอง คนกำหนดตำแหน่งน่าจะ
จงใจให้อยู่ไม่ห่างจากห้องฝ่ายปกครอง เพื่อให้ให้นักเรียนไม่กล้า
มารายมาใช้บริการเพียงเพื่อโดดเรียน

ที่ผ่านมา อักก็มักเป็นฝ่ายพาเด็กที่ต่อตีกันหรือเกิดอุบัติเหตุ
จนได้รับบาดเจ็บมาเข้าใช้บริการ ส่วนตัวเขาเองเคยเข้ามานอนหน
เดียว--ไม่ใช่เพราะป่วย คนอย่างเขาแข็งแรงยังกะยักษ์ ผิดจากคนรัก
ที่แค่อากาศเปลี่ยนก็น้ำมูกหลาก ที่ตอนนั้นต้องเข้ามานอน เป็น
เพราะพยายามหลบหน้าไอ้ยายในคาบยูโดนั่นละ หลังถูกปลดจาก
ตำแหน่งสารวัตรนักเรียน แล้วได้ตำแหน่งคนรักของมันมาแทน เขา
ก็แทบไม่เคยย่างกรายมาที่นี่อีก

วันนี้ห้องอันเคยเจียบร้างกลับเนืองแน่นด้วยนักเรียนรุ่นน้อง
โคมต้นกำเนิดแสงในห้องแห่งความหวัง กลับแตกกระจายเป็นเศษ
คมทำร้ายเด็ก ๆ หลายคนได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย แต่บางคนก็
มีบาดแผลฉกรรจ์ มีสองรายถูกฐานโคมขนาดใหญ่ฟาดเข้าอย่างจัง
อาจารย์คนต้องพาไปส่งโรงพยาบาลแถวอมตะนครซึ่งถือว่าอยู่ใกล้
มากที่สุด

ภาพที่เห็นนั้นน่ากลัว แต่สิ่งเสียใจยิ่งกว่า คือสยตยาของรุ่น
น้องแต่ละรายที่ก้าวผ่านมาและผ่านไป พลั้งสติซึ่งได้รับตอนพุด
จบบนเวที กลับกลายเป็นชุนร้าย บางรายดูหวาดระแวงเหมือนอีกก็จะ
ก่อเรื่องใด ๆ ขึ้นอีก

“อยู่นี่เอง” เสียงดังขึ้นข้าง ๆ จุดให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว

หันหา พบว่าอายุกำลังก้าวตรงมาด้วยสีหน้าเป็นห่วง “เข้าไปตามมิ่งในห้องน้ำก็ไม่เจอ ว่าแล้วต้องอยู่นี่”

ก่อนหน้านี้อาจารย์คนี้ออนเหล่ารุ่นพี่ออกจากหอประชุมมานั่งรอด้านนอก บนเวทีนั้นอยู่ห่างจากตำแหน่งที่โคมตกลงมาไกลพอสมควร อีกรักกับเพื่อน ๆ จึงไม่มีใครได้รับอันตราย ต่างจากรุ่นน้องที่โอดโอยออกมาพร้อมเลือดและบาดแผล

อื่กก็ใจหวัดตั้งแต่ตอนนั้น ครั้นอายุมันถามว่าเขาโอเคมั๊ย ชายหนุ่มก็เสียงว่าจะไปเข้าห้องน้ำ แต่สุดท้ายปลายเท้ากลับพามาหยุดที่นี้

มือเย็นจนปลายนิ้วสั่นริก ถูกคนข้างตัวคว้าไว้ แล้วสายตามันก็อุ้จนจัดเหมือนเตาผิงไฟ

“นี่ไม่ใช่ความผิดของ ‘มิ่ง’ ไม่ใช่ความผิดของ ‘เรา’”

ประโยคนั้นย้าชัดราวจะให้แทรกทะลุเข้าเขาใจเขา มือมันเองก็เขย่ามือเขา “มิ่งได้ยีนมั๊ย”

สติล่องลอยค้อยถูกรั้งกลับมา อื่กรักพยักหน้า แต่คงดูคล้ายคนตัวสั่นจนศีรษะกระดอน

“อย่ามาทำอะไรเรศ ๆ กันที่นี่!”

เสียงแหลมของอาจารย์วาริดังขึ้นข้างหลังไอ้อายุ เจ้าของเสียงกำลังอุ้ยอายุมาด้วยใบหน้ามิ่งทิง

แต่จ้งหะหันขวิดของคนรัก อื่กรักก็รู้ว่ามันกำลังจะทำอะไร จ้จรับใช้มืออื่กรักคว้าข้อมือของมันไว้

อายุเหลือบมองเขา สายตาส่อราวไม่พอใจจ้จ ๆ ตั้งคำถามถึงกระนั้นก็ย้จยอมระงับถ้อย

“เห็นรีย้จว่าพวกแกทำอะไรลงไป!”

คนรักของเขาสะบัดหน้าหนี ฟันลมหายใจแรงๆ อย่างจงใจ
ให้อีกฝั่งได้ยิน “ไม่ใช่พระพิรุณ!”

ริมฝีปากอาจารย์ป่าแก่เด่นหยับๆ รวากับท่อมมนตร์ร้ายอะไร
สักอย่าง ดวงตาก็คล้ายจะปล่อยอย่างพิช

ในที่สุด สูดลมหายใจกลับมาวางท่าอย่างผู้อยู่ในฐานะ ‘สูง’
กว่า แยกยิ้มมุมปาก แต่ข้างเป็นรอยยิ้มที่ดูหยาบหยาม

“ไปก่อเรื่องอะไรกันไว้ ทำให้ศุภพลเสื่อมเสียตั้งเท่าไร? อย่า
นึกว่าคนที่นี่จะไม่รู้--”

“ผมไม่รู้ครับ” คนข้างๆ สวมขึ้นเสียงแข็ง ตอนนี่เริ่มมีเด็กรุ่น
น้องที่ออกจากห้องพยาบาล พวกนั้นหันมาสนใจ

ผู้เป็นใหญ่กว่าเหยียดมุมปากเยาะ “ตั้งแต่วันแรกที่เปิดเทอม
เขาให้ไปทำความเคารพผู้ก่อตั้งคณะ พวกแกก็สะเออะยืนหัวโตไม่ใช่
เพราะ--!”

ภาพทรงจำย้อนคืนไปเมื่อวันแรกในชุดเครื่องแบบนักศึกษา
ฟ้าคราม มันเป็นเช้ากลางฤดูฝนอันชุ่มฉ่ำ ฝนเหาะตั้งแต่ย่ำค่ำ
กระทั่งเช้า เด็กวิศวะปีหนึ่งทุกสาขาถูกเกณฑ์มายืนเรียงแถวที่ลาน
ดินหน้าตึกเก่าของคณะ ตึกนั้นค่อนข้างเล็ก เป็นตึกแรกของ
มหาวิทยาลัย เนื่องจากแต่เดิม ฟ้าครามถูกก่อตั้งในนามวิทยาลัย
เทคโนโลยี เพื่อผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาตรีสำหรับกระจาย
ความรู้ในภูมิภาค ก่อนชื่อเสียงจะเริ่มเติบโตใหญ่ แล้วผนวกรวม
โรงเรียนและวิทยาลัยเล็ก ๆ แถบนี้เพื่อเสริมความเข้มแข็ง ตลอดจน
ขยายสาขามากขึ้นกลายเป็นมหาวิทยาลัย

ด้วยเหตุนี้ ข้าราชการอำมาตย์โท บรรดาศักดิ์ชั้นพระ ผู้มีนาม
เดิมว่า นาย ปัน เทือกครุฑา ผู้ก่อตั้งวิทยาลัยซึ่งเป็นตัวแทนจาก
ส่วนกลาง จึงได้รับการยกย่องเป็น ‘พ่อปัน’ บิดาของนักศึกษา

คุณอาจารย์ และเหล่าเจ้าหน้าที่ของคณะวิศวกรรมศาสตร์ นอกจากนั้นยังมีความพยายามเชิญให้คนนอกคณะยอมรับว่าเป็นผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยอีกด้วย ทุกปีคณะวิศวะจะจัดพิธีต่าง ๆ ขึ้นอย่างยิ่งใหญ่เพื่อดึงดูดความสนใจจากคนเหล่านั้น บางคนใช้คำว่า ‘หล่อ หลอม’ คนเหล่านั้น พิธีนักศึกษาใหม่แสดงความเคารพผู้ก่อตั้งก็เช่นกัน

ท่ามกลางสายฝนบนลานดินเขรอะ นักศึกษาถูกสั่งให้นั่งลงคุกเข่าห่าง ๆ กันราวหนึ่งช่วงแขน ประนมมือกล่าวคำสาบานขอเป็น ‘ลูกฟ้าฮ่อม’ และปฏิญาณว่าจะเติบโตเป็นฟันเฟืองของแผ่นดินต่อไปในอนาคต

ไฉ่อายไม่เห็นด้วยกับพิธีตั้งแต่ต้น ต่อเมื่ออ๊กก็คะยั้นคะยอ เพราะไม่อยากให้เกิดเรื่อง มันก็เอออวยยอมตาม อย่างไรก็ตาม ระยะเวลาพิธีดังกล่าว จู่ ๆ ฝนเกิดเทหนักขึ้นเรื่อย ๆ เสียงคำสาบานและปฏิญาณถูกดังกลบจนอาจารย์ที่ฟังห่างไปอีกคณะไม่ได้ยิน จึงสื่อสารกันให้นักศึกษาวนใหม่ อายส่ายหน้า ผุดลุกขึ้นแล้วเดินออกจากแถว ตอนแรกอ๊กก็ลึงเลใจ แต่แล้วก็วิ่งตามออกมา

แน่ละ ไม่มีใครเห็นว่ามันเป็นเรื่องปกติ กอปรกับเหตุการณ์ก่อนหน้านี้พวกเขาไม่ยอมเข้าร่วมกิจกรรมรับน้อง แถมยังมีคนรักเป็นเพศเดียวกัน จึงยิ่งถูกมองเป็นพวกหัวแข็งหรือตัวประหลาด มีเสียงเล่าลือถึงแผนคบว่าบาตรของรุ่นพี่และเพื่อนรุ่นเดียวกัน แต่ในที่สุดก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นนอกจากอาการบ่นปิ้งในช่วงต้น ส่วนหนึ่งอาจเพราะกิจกรรมรับน้องเริ่มถูกตั้งคำถามจากสังคม แล้วการเรียนก็อาศัยพลังกายใจจากตัวคนเรียนเป็นสำคัญ การทำงานในคลาสกับกิจกรรมระหว่างวันอื่น ๆ ค่อย ๆ เปิดใจเพื่อน หลายคนกระซิบกับพวกเขาทีหลังว่าไม่เห็นด้วยกับสถาบันและรุ่นพี่เหมือนกัน เพียงแต่

ไม่กล้าลงมือทำอะไร

“แกนี่กว่าทำเนียน ๆ แล้วจะไม่มีใครรู้พฤติกรรมชั่ว ๆ แบบนั้น
สินะ! คนที่นี้มีเส้นสายคอยรายงานไว้หมดแหละ--”

“อาจารย์โดนฝนมาเหรอ”

คำแทรกของอายุทำให้อาจารย์ป่าสะดุดชะงัก

“อะไรของแก”

“ก็เห็นคุณป่วย ๆ” มันพูดโดยไม่ได้มองหน้า ‘คนป่วย’ ด้วยซ้ำ
หันบอกเขา “มึงรีบเดินออกจากตรงนี้เหอะ”

มีเสียงหลุดซำคิกดังจากเด็กชายหนึ่งที่ยืนแอบฟัง ต่อเมื่อได้
รับสายตาทิฆาตจากคนเป็นอาจารย์ คนซำก็หันหลบ

ขณะเดียวกัน อายุออกแรงจูงมือเขาเดินผ่านร่างท่วมที่กำลัง
เทิ้มขึ้นมา อักก็ก้าวลอย ๆ เหมือนไรวีญญาณ กระทั่งเสียงแหลม
พ่นขึ้นอีก

“ไอ้พวกอกตัญญู! ต่อต้านไปทุกเรื่อง”

คงเพราะเขาชะงักเท่า อายุซึ่งตัวเล็กกว่าจึงคล้ายถูกบังคับ
หยุดด้วย

“รู้ไว้เถอะว่าอาถรรพณ์คำสาปมันจะเกาะติดแกไปตลอด!”

“ถ้าอาจารย์จำไม่ได้!” ในที่สุดคนรักของเขาสะบัดหน้าไปสวน
คืน

อาจารย์วาริจ้องตาถลน อ้าปากจะพูดต่อ แต่อายุมันก็ยังเป็น
อายุที่ไม่เอี๊ยะ พุดทับเสียงว่า “ตำนานน้ำบอมนั้นจบไปตั้งแต่ไอ้ถั่ว
แฉโรงเรียนนี้แล้ว ผมจะเปิดคลิปในยูทิวบีให้คุณ แต่จริง ๆ อาจารย์น่าจะ
เคยเห็นนะ ขนาดเพื่อนโปรตุเกสกับเพื่อนญี่ปุ่นผมมันยังเคยเห็น
แล้วเอามาล้อเลย!”

“เสร็จแล้วก็กลับขึ้นห้องไปเรียน!” เมื่อเอาชนะอายุไม่ได้อย่าง

ทันทีทันใด อาจารย์วารีก็นำไปแผดเสียงใส่พวกเด็ก ๆ ที่เริ่มยืนจับกลุ่มดู อักก็เห็นมีรายหนึ่งหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอัดคลิปด้วย แต่พอโดนอย่างนั้นเข้าก็รีบถอย

เจ้าของเสียงกระซอกสายตากลับมาที่อาย ม้วนริมปากหมิ่น
 “อาการนั้นมีหรือไม่มี ก็ดูเอาเองว่าวันนี้มันเกิดอะไรขึ้น แต่เดิมพวกแกทำตัวนอกคอกแค้ในโรงเรียน มันก็อาจจะไม่เท่าไร แต่ตอนนี้ออกไปทำตัวซั่ว ๆ ซ่างนอกให้ศุภพลเสียชื่อ บางทีอาการมันมันอาจจะระวันเวลาที่พวกแกกลับมาที่นี่ก็ได้ แล้วอีกไม่นานก็จะมีคราสเกิดขึ้นอีก”

“คราส?” อักก็เปลอทวนคำ เป็นคำที่ทำให้ใจวูบไหว ไม่รู้ เพราะอายมันพลอยปล่อยมือเขาด้วยหรือไม่

อาจารย์วาริหัวเราะขำ “ดีนี่ที่ยังจำได้ ว่าโรงเรียนตัวเองเขา เชื่อกันเรื่องอะไร--”

“ไม่มี!” เสียงไอ้อายลั่นทับอีกครั้ง ครั้นอักก็หันหากก็พบว่ามือที่มันละเขาไป ที่แท้เพื่อกดค้นข้อมูลในโทรศัพท์มือถือ “ปีนี้มีสุริยคราสแค่ครั้งเดียว ไม่เต็มดวง แล้วก็ห่างออกไปตั้งเกือบสิ้นปี”

“คราส” อีกฝ่ายเลิกคิ้วขึ้น เบิ่งตาให้อารมณ์น่าขนลุก “เป็นไปได้ทั้งสุริยคราส แล้วก็จันทรคราส!”

คนข้างเขาถึงกับกลอกตา

“ถ้าจะขนาดนั้น ดาวทุกดวงมันก็ลอยวนทับกันตลอดทั้งปีแหละครับ” ว่าพลาสายหน้าแล้วดึงข้อมือเขาให้ออกเดินเสียที่ อักก็ก้าวทั้งยังรู้สึกไร้สติ ตลอดเวลานั้นได้ยินแต่เสียงจากข้างหลัง ขนาดไม่หันไปก็ยิ่งเห็นท่าซึ้งนิ้วคล้ายวาดมือสาป

“วันนี้มันเล่นงานรุ่นน้องแทนที่จะเป็นแก ต่อไปมันก็จะเล่นงานคนรักคนใกล้ตัวแกเข้าไปทีละนิด ครูปาอาจารย์ผู้หลักผู้ใหญ่

เดือนแล้วไม่รู้ฟัง ระวังตัวไว้เถอะ--!"

-4-

คาเฟนบนชั้นสองของห้างดัง ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังรักษาบรรยากาศด้วย ปีกไม้แต่งสีเขียวไข่กา บรรดาไม้กระถางน้อยใหญ่ เสียงดนตรี และ กลิ่นเบเกอรี่ไม่เปลี่ยน ราวกับเป็นสถานที่ที่มีมนตร์วิเศษจริง ๆ ตาม ที่ไอ้ยายเคยบอกเขาไว้ เพิ่มมนตร์อีกอย่างคือเป็นที่ที่ไม่มีเส้นแดน ของเวลาใดแผ้วพาน

“ดีใจที่ลงเช็กเข้าได้ คนแย่งกันฉิบหาย” ผู้พามากำลังตรวจผล การลงทะเบียนนิวิชาในภาคเรียนที่กำลังจะถึง ครั้นเห็นเขายังเงิบบกี้ หันมายิ้มให้ “สัญญาว่าปีนี้จะไม่ต้องให้ปลุกซ้ำ ๆ”

เขากับมันพักห้องเดียวกันในหอของมหาวิทยาลัย แล้วก็ลง เรียนวิชาเดียวกันทุกตัว จะว่าไป ที่อายมันเลือกคณะและมหา'ลัย เดียวกันกับเขา ก็เพื่อการนี้

‘มึงเข้าข้างตัวเองนะ กูตั้งใจจะเลือกคณะนี้อยู่แล้ว ว่าแต่มึง เหวอะ วิศวะสิ่งแวดล้อมไม่ได้จบไปทำสวนต่อจากคุณพ่อได้นะ’

‘คุณพ่ออะไรของมึง’

‘ก็คุณพ่อมึงที่จะมาเป็นคุณพ่อกูด้วยหลังจากเราแต่งงานกัน ใจ’

‘ใครจะแต่งงานกับมึง’ เพราะรู้ว่าเดี๋ยวมันจะต้องกวนประสาท กลับ ตอนนั้นอ๊กก็เลยรีบตั้งคำถามต่อ ‘แล้วประเทศนี้มันก็ไม่ให้ ผู้ชายแต่งงานกับผู้ชายง่าย ๆ แน่’

‘ก็คอยดูกันว่าพวกตัวถ่วงจะฟริชโลกได้อีกนานสักแค่ไหน’

อ๊กก็ได้รู้จักวิศวกรรมศาสตร์สาขาสิ่งแวดล้อมช่วงปลาย ม.4

พูดกันตามตรง เขาเองก็เหมือนเด็กเรียนดีสายวิทย์ส่วนใหญ่ ที่ถูกฝังหัวให้มีทางเลือกแค่แพทย์กับวิศวะ หากไม่คนรอบข้างจะตั้งคำถาม

แต่เดิมความสนใจเบนไปทางแพทย์มากกว่าเพราะว่าเขาอยากเป็นอย่างพี่เมธ แฟนเก่าของพี่สาวซึ่งเขายึดเป็นแบบอย่างเสมอมา ต่อเมื่อรู้ว่าแม้แต่พี่เมธเองก็ล้มเหลวในชั้นมหา'ลัย รู้สึกว่านั่นไม่ใช่ตัวเองจนต้องสอบใหม่ กอปรกับความพังทลายของฝันเก่า เขาจะไม่มีวันได้เป็นประธานนักเรียนศุภพล ไม่แม้กระทั่งเป็นสรวัดรณักเรียนศุภพลอีกต่อไป ในใจจึงเริ่มตั้งคำถาม และหาหนทางที่แท้

อັกก์พบว่าตัวเองสนใจงานพอระบบและโครงสร้างมากกว่า โดยเฉพาะเมื่อมองจากประสบการณ์ที่ผ่านมา การแบกชีวิตคนอื่นดูจะหนักหนาเกินไป วิศวะจึงกลายเป็นคำตอบ

คำถามต่อมาทำให้ต้องขั้งใจระหว่างสาขาคอมพิวเตอร์กับสิ่งแวดล้อม ใคร ๆ ก็รู้ว่าโลกหลังจากนี้ เอไอ หุ่นยนต์ ฯลฯ จะครองเมือง สาขาแรกจะช่วยให้หางานได้ง่ายกว่า มีโอกาสพุ่งตัวไปได้ไกลกว่า อย่างไรก็ตาม เมื่ออายุถาม ‘แน่ใจนะว่ามึงอยากไปไกลๆ’ อັกก์จึงได้คิด

ใช่แล้ว ที่แท้เขาไม่ได้อยากไปไหน ไม่เคยอยากไปไกลจากบ้านเลย บ้านซึ่งมีแสงแดด สายลม สวนผลไม้ และสายน้ำ เมื่อนั้นคำตอบกระจ่างแจ้งแก่ใจ มันคงดีกว่าถ้างานในอนาคตจะทำให้เขาได้มีส่วนร่วมรักษาสิ่งเหล่านั้นไว้นานเท่านั้น

วิศวะสิ่งแวดล้อมเป็นศาสตร์ประยุกต์เพื่อวางแผน ดำเนินและควบคุมการจัดการสิ่งแวดล้อม อาทิ ระบบประปา จัดการขยะ บำบัดน้ำเสีย ฝุ่น กลิ่น แม้แต่มลพิษทางเสียง พอเขาตกลงใจได้

ไอ้อายก็เออออ บอกว่ามันสนใจทางนี้แต่แรก

‘โลกแม่งพังลงทุกวัน ต่อไปสาขานี้จะมีความสำคัญขึ้นเรื่อย ๆ’

พวกเขาตัดสินใจเลือกฟ้าฮ่าม เพราะเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงด้านนี้ แล้วไอ้อาวุก็สำคัญ ‘เชียงใหม่โรแมนติก เหมาะกับเราสองคนมากที่สุด’

‘กูจะไปเรียน ไม่ได้ไปโรแมนติก’

‘มึงก็เรียนไป ส่วนกูก็โรแมนติกไป’

ปากว่าอย่างนั้น เอาเข้าจริงมันหัวไวและทำคะแนนได้ดีกว่าเขาเหมือนเคย โดยเฉพาะพวกวิชาที่เริ่มขยับจากพื้นฐานไปทางวิศวกรรมศาสตร์มากขึ้น อย่างการเขียนแบบ เทคโนโลยีโรงงาน กลศาสตร์ และวัสดุวิศวกรรม

อย่างไรก็ตาม ฟ้าฮ่ามเป็นสถานที่โรแมนติกในตัวของมันเอง หมู่อาคารเรียนและที่พักถูกโอบล้อมด้วยขุนเขาเขียวขจี พื้นที่ส่วนใหญ่ยังมีความเป็นธรรมชาติสูง ถนนหนทางลดหลั่นไปตามไหล่เนินอันประดับด้วยไม้ดอกไม้ประดับ ห้างออกไปเป็นป่าโปร่งพอให้เที่ยวชมธรรมชาติ ครั้นล่องเข้าหน้าหนาว ม่านหมอกก็ปกคลุมจนบางเช้าเห็นทุกอย่างแค่รางเลือน เหล่าจักรยานต้องอาศัยเสียงกริ่งกรังกรังดังไปตลอดทาง

บางครั้งเขาก็กับเพื่อน ๆ จะนัดกันขับเข้านิมมานหาที่เที่ยวกิน แต่เพราะไม่มีใครชอบแอลกอฮอล์สักคน ยิ่งไม่มีครรถเป็นตัวเปิดคนอื่น ๆ จึงมานั่งแป็บ ๆ เก็บบรรยากาศแล้วชวนกันไปเดินเที่ยวแทน อีกทั้งมีความสุขมากกว่ากับการเตร็ดเตร่ตามกาด ฟังโพล์ของคู่กับของกินเล่นเล็ก ๆ น้อย ๆ พวกเสียบไม้ย่างหม่าล่า ผลไม้แห้งหรือขนมจูปิจ ก่อนหน้านั้นเขาไม่คุ้นอาหารเหนือ แต่เดี๋ยวนี้เสาะ

แสงวลาบควักกินได้คล่อง

ตลอดเวลาเหล่านั้น คนรักทอดสายตามองเขาเหมือนมองเด็กที่ได้ออกมาเที่ยว เหมือนอ๊กก็ตัวนิดเดียว ทั้งที่จริงสูงใหญ่กว่ามันตั้งเยอะ จากที่เคยเงิน คบกันหลายปีเข้าก็กลายเป็นชิน

ตอนนี้ คงเพราะเขานั่งใจลอย เจ้าของสายตานั้นจึงทักขึ้น
“เป็นอะไรตัวเล็ก”

ชายหนุ่มถอนหายใจ ก้มมองแก้วชาเขียวแฟรปปิ้งของตัวเอง
ตอนแรกมันก็สวยดี แต่ตอนนี้ทุกอย่างละลายลงทะเลไม่ชวนมอง
“แค่คิดอะไรเรื่อยเปื่อย”

“เฮ้ย” มันเอียงคอ จดจ้องมาด้วยตาดำคูโตค่อนข้างลอย “ที่
นั่งตรงนี้นั้นเป็นที่นั่งพิเศษของน้ำก๊วนะเว้ย”

อ๊กก็จำได้ อาจารย์ฎีกาน้ำของมันเคยพาอายุมาที่นี่สมัยยัง
เด็ก ปลอดภัยและใมน้ำทำให้มันเปิดปากเรื่องไม่สบายใจ เป็น
ที่ที่มันยอมรับกับตัวเองและกับน้ำได้ ว่ามันก็เป็นแค่ผู้ชายอีกแบบ
ไม่ได้ผิดแปลกกว่าคนอื่น

“เรื่องที่ป้าวาริปากเสียใส่มึงนั่นใช่มั๊ย” มันว่าพลางวางมือ
อุ๋น ๆ ลงบนหลังมือเขา

สบตามัน แล้วจู่ ๆ เขาก็รู้สึกตัวเองริมฝีปากแห้งผากขึ้นมา
ตั้งแต่เมื่อวานที่ได้ฟัง เสียงคำสาปแช่งนั้นยังดังก้องหู วน
เวียนและปลุกภาพเหตุการณ์คำสาปที่เคยเกิดขึ้นในศุภพลัยย้อนมา

ใช่ มันคือเหตุการณ์ที่เขาลงมือเองนั่นละ ไม่ได้ตั้งใจจะทำร้าย
ใคร เพียงแต่ต้องการให้โรงเรียนยังคงไว้ซึ่งกฎระเบียบและชื่อเสียง
เช่นกาลก่อน ต่อเมื่อตาสว่าง สิ่งเหล่านั้นก็กลับฝังประทับเป็น
ตราบาป เป็นสิ่งที่อ๊กก็รู้สึกลึก ๆ เสมอว่าเขายังชดใช้ไม่มากพอ

นั่นอาจทำให้บางสิ่งยังคงรอ...รอวันหวนกลับมา...

อัคร์เลียริมฝีปากแล้วคลีอี้มนิดหนึ่ง “กูจะไปคิดถึงป่าแกท่าไม
ก็รู้อยู่ว่าไรสาระ”

“ดีแล้ว” มันตอบ แต่นัยน์ตายังห้วง มือก็ยังจับเอาไว้

“กูกำลังคิด...” อะไรดีล่ะ “ปีนี่คงไม่ค่อยได้เจอไอ้ตัวไอ้ัวฉมัน
คิดแล้วก็ใจหาย”

ปีก่อน พวกเขานัดกันลงทะเลเบียนวิชาพื้นฐานของมหา’ลัยใน
เช็กชั้นเดียวกัน พอขึ้นปีสอง วิชาเหล่านั้นก็แทบไม่เหลือ จะมีก็แต่
นโมกับแฟนสาวที่เรียนคณะเดียวกัน เพียงแต่คนละสาขา ยังพอมี
บางรายวิชาให้ได้เจอกันอีก

“พูดเหมือนคนแก่” อายส่ายหน้า ใช้ปลายนิ้วลูบเล่นบนหลัง
มือเขา “อีกอย่าง... พวกมันต่างหากล่ะที่ต้องใจหาย มึงนะยังมีกูอยู่
ทั้งคน อ๊ะ--” คนพูดร้องขึ้นอย่างนึกอะไรขึ้นได้ “หรือมึงคิดเรื่อง
‘สัญญา’...?”

อัคร์รู้ว่ามันจงใจลากเสียงเพื่อแกล้งเขา เพราะพูดถึงเรื่องนี้
ขึ้นมาที่ไรเขาก็หน้าร้อน

“บ้า ใครมันจะไปคิดถึงแต่เรื่องแบบนั้น”

“กูไ้” ตาลอย ๆ ของมันยิ่งแพรวพราว “ช่วงนี้กูคิดถึงมันตลอด
แหละ!”

อัคร์ถึงกับส่ำลักด้วยอาการติดคอ “พูดมาก มึงรีบ ๆ กินเข้า
เหอะ” เขาพยักไปยังโกโก้กับวอฟเฟิลราดน้ำผึ้งซึ่งเป็นเมนูโปรดของ
มัน “เสร็จแล้วจะได้รีบไปรีบไอ้ตัว พาแฟนมันกลับไปสาย เดียวไอ้ฉมัน
ก็เอาเรื่องอะ”